

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 1

我在无限
游戏里封神

หูจื่อล่าเจียว

壶鱼辣椒

เขียน

Xiao Juan

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำแนะนำนักพิมพ์

‘ไปหลิว’ โดนดูดเข้ามาใน ‘เกมสยองขวัญ’ เกมหนึ่ง หลังจากทีตัวเอง
ตกงาน สำหรับคนที่เห็นเงินสำคัญยิ่งกว่าชีวิตอย่างเขา เมื่อขาดรายได้ประจำ
ความปรารถนาในเงินก็ยิ่งรุนแรงเป็นทวีคูณ และนั่นก็ตรงกับเงื่อนไขของเกม
เข้าพอดี ผู้ที่มีความปรารถนาในอะไรบางอย่างอย่างรุนแรงจะถูกดูดเข้ามาในเกม
ซึ่งสามารถบันดาลให้ความปรารถนานั้นเป็นจริงได้

เพียงแค่...ต้องแลกมาด้วยการเอาชีวิตจรดในเกมสุดสยอง

จาก ‘มือใหม่’ ที่ไม่มีใครรู้จัก หักชะการเอาชีวิตจรด ความเข้าใจในการ
ออกแบบเกม และความมกเงินอย่างถึงที่สุดก็พาให้ ‘ไปหลิว’ ทะยานขึ้นไปสู่ตาราง
จัดอันดับที่สูงขึ้นๆ

มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วย ‘ท่านเทพ’ ของเราได้ในหน้าถัดไปเลยค่า

บทที่

1

ไซเรนทาว์น ๐1

ไปหาลัวลิมตาขึ้น พบว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถคันหนึ่ง ภายในรถคับแคบ เบาะรถที่เก่าจนผู้มิกลื่นคล้ายกลิ้งบนหริโซยออกมา บนกระจกกลมมีหยดน้ำไหลเป็นทาง มองเห็นสายฝนที่ตกปรอยๆ นอกหน้าต่างผ่านกระจกรถได้ ท้องฟ้ามีดครึ้ม แยกไม่ออกกว่าเป็นเวลาพลบค่ำหรือกลางคืน มีกลิ่นคาวของปลาเค็มจางๆ ที่ทำให้เขาไม่ค่อยสบายจมูกนักคลั่งอยู่ในโพรงจมูก

ตรงหน้าเขามีหน้าต่างบานหนึ่งลอยอยู่ ด้านบนมีข้อความแสดงขึ้นมาว่า [ข้อความรู้ของเกม]

ไปหาลัวพลันขมวดคิ้วมุ่น

ที่นั่นที่ไหน ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ แล้วหน้าต่างตรงหน้านั้นคืออะไร

หน้าต่างบานนั้นเหมือนลัมผัสได้ถึงความสงสัยที่อยู่ในใจเขา มันจึงแสดงคำตอบออกมาบนหน้าต่าง

[คุณกำลังอยู่ในเกมที่อันตรายถึงชีวิตเกมหนึ่ง เหตุผลที่คุณมาอยู่ที่นี่เพราะพวกเราตรวจจับได้ถึงความปรารถนาต้องการเงินอย่างแรงกล้าหลังจากที่คุณตกงาน นี่จึงเป็นเหตุที่กระตุ้นให้เกมเริ่มต้นขึ้น]

เมื่ออ่านตามตัวหนังสือที่ปรากฏบนหน้าต่างทีละตัวๆ ไปหาลัวก็นึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้

ใช่แล้ว เขาตกงาน

เขาเป็นคนที่กระหายเงินมาก ตั้งแต่เลิกงานโตเขาก็รักเงินมากติดปาก

ถึงขั้นที่ถูกจิตแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นผู้ป่วย ‘โรคชอบเก็บสะสมเงิน’ เลยทีเดียว หมอเตือนว่าถ้าเขายังไม่สามารถควบคุมความปรารถนาเรื่องเงินของตัวเองได้ ไม่ช้าก็เร็วเขาอาจทำเรื่องอันตรายถึงชีวิตเพื่อแลกกับเงินก็เป็นได้

ตอนที่ยังมีงานทำ ทุกเดือนไปหาลี้จะมีรายรับมั่นคงในระดับที่เพียงพอต่อการยับยั้งความกระหายเงินของตัวเอง แต่ตอนที่เขาเสียงานนี้ไป ไปหาลี้ก็จมปลักอยู่กับความต้องการเงินโดยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ มีแต่ความคิดอยากได้เงินโดยไม่คำนึงถึงผลใดๆที่จะตามมาทั้งนั้น จิตแพทย์บอกว่า นี่เป็นสภาพจิตใจปกติของมนุษย์เงินเดือนที่ตกงาน ให้เขาออกไปดูโลกภายนอก เพื่อให้จิตใจผ่อนคลายลงหน่อย

พอได้ยินแบบนั้น ไปหาลี้ก็อยากจะหัวเราะให้ฟันหัก ‘ไม่มีเงิน ออกไปดูโลกภายนอกก็ได้เห็นแต่นรกเหอะ’

ไปหาลี้จึงพูดประชดจิตแพทย์ “หลังจากที่ผมออกไปดูโลกภายนอกแล้ว ผมจะกลายเป็นคนมีเงินหรือครับ”

จิตแพทย์ตกใจ “แน่นอนว่าไม่สิครับ มีแต่จะทำให้คุณจนกว่าเดิม”

ไปหาลี้ “...” แหม่ก็รู้ดีไม่ใช่เหอว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“แต่เมื่อคุณจนกว่าเดิม คุณก็จะพบว่า...” จิตแพทย์ปลอบใจไปหาลี้ “ความจนเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย เงินเป็นแค่ของนอกกาย ทำไมต้องทำให้ตัวเองทรมานขนาดนี้ด้วยล่ะ”

ไปหาลี้ถามจิตแพทย์ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “เจอผู้ป่วยอย่างผมทรมานไหมครับ”

จิตแพทย์ “...” ทรมาน

ไปหาลี้ยิ้มหยัน “ฉันทำไมคุณถึงต้องทำให้ตัวเองทรมานขนาดนั้นล่ะ ทำไมคุณถึงไม่ลาออกแล้วออกไปดูโลกภายนอกบ้าง”

จิตแพทย์ “...” เพื่อเงินครับ ถ้าไม่มีเงินผมก็ไม่กล้าออกหรือครับ

ฉับพลันนั้น เสียงร้องโหยง ก็ดังลอยมา

หลังจากที่ทำให้จิตแพทย์หลายคนร้องไห้มานักต่อนัก ไปหาลี้ก็ถอนหายใจออกมา ความจนนี้เป็นอาวุธโจมตีมนุษย์ที่ร้ายกาจจริงๆ

พูดจาทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายนะไม่เท่าไร แต่ดันทำร้ายจิตใจตัวเองมากกว่า

นี่ลี

โชคดียี่จิตแพทย์คนนี้เป็นบริการออกตรวจฟรีของชุมชน ไม่อย่างนั้นไปหิ้วคงจะจนกว่าเดิมแล้ว

หลังจากที่ไปหิ้วตงงาน เขาก็จมอยู่ในความวิตกกังวลสุดขีด เขาไม่สามารถปรับตัวกับความจริงนี้ได้เลย แม้แต่ฝันก็ยังฝันว่าตัวเองรวยข้ามคืน ฝันว่านั่งหัวเราะมีความสุขอยู่บนกองเงิน แต่พอตื่นขึ้นมา ความแตกต่างมหาศาลระหว่างความฝันกับความจริงก็ยิ่งทำให้เขากลุ้มหนักมากกว่าเดิม เพราะตอนนี้เงินในบัญชีของเขาเหลืออยู่แค่ห้าหลักแล้ว

ความร้อร่นจากการตงงานที่มากจนไม่สามารถควบคุมให้ใจเย็นลงได้ ทำให้ไปหิ้วชอบนั่งเฝ้าคางเพื่อฝันอยู่บ่อย ๆ ว่า -- ถ้าบนโลกนี้มีวิธีหาเงินผ่านความเสี่ยงสูงแต่ได้เงินเยอะก็คงดีสินะ ชีวิตเขา เขาไม่เอาก็ได้ แต่เขาต้องมีเงิน!

เขาบอกความคิดนี้กับเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อนปลอบใจเขาว่า นายเห็นหนังสือกฎหมายอาญา* ที่อยู่บนชั้นวางหนังสือตรงผนังนั้นไหม

ไปหิ้วบอกว่าเห็นแล้ว

เพื่อนบอกต่อ นายพลิกดูสักหน้า เลือกว่าอ่านตัวอย่างกฎหมายมาลักข้อลีด้านบนก็คืองานผิดกฎหมายความเสี่ยงสูง หากนายพยายามหน่อยอาจจะได้ขึ้นเป็นรายชื่อที่ทางการต้องการตัวอย่างเร่งด่วนของเดือนนี้ก็ได้นะ

ไปหิ้ว “...”

ไปหิ้วไม่ยอมทำผิดกฎหมาย บนโลกนี้ไม่มีวิธีหาเงินได้เร็วแบบที่ไม่ต้องทำผิดกฎหมายบ้างเลยเธอ เพื่อนเขาจึงบอกว่า นายฝึกกลางวันน่าจะไ้มาเร็วกว่า

ต่อให้ต้องเสี่ยงชีวิต เขาก็อยากได้เงิน ไปหิ้วกลับไปนอนฝันแบบนี้อยู่บนเตียง วินาทีสุดท้ายก่อนที่จะหมดสติไปแล้วถูกดูดเข้ามาในเกมนี้ เขาคิดไว้เช่นนั้น

สิ้นสุดการหวนคิด ไปหิ้วมองหน้าต่างเกมที่ลอยอยู่ตรงหน้าเขา

บนหน้าต่างปรากฏตัวหนังสือขึ้นมาอีกครั้ง [ถูกต้อง เพราะความปรารถนา

อันแรงกล้าของคุณทำให้เกมเริ่มต้นขึ้น เพียงแค่คุณผ่านด่านเกมสำเร็จ คุณก็จะได้ทุกสิ่งที่คุณต้องการ]

ไปหิลีตอบอย่างไม่ลังเล “ผมอยากได้เงิน”

ช่างแบ่งว่าเป็นเกมอะไร เขาแค่อยากได้เงิน

ผ่านไปสักพัก ไปหิลีก็ถามต่อ “เกมของพวกคุณถูกกฎหมายใช่ไหม”

หน้าต่าง [...ถูกกฎหมายครับ]

หน้าต่าง [เมื่อผ่านด่านสำเร็จ คุณจะได้รับรางวัลเป็นแต้ม แต้มนี้สามารถเอาไปแลกเป็นเงินกับทุกอย่างที่คุณต้องการได้]

ไปหิลี “นี่คือเกมอะไร ผมต้องทำยังไงถึงจะผ่านด่านเพื่อได้แต้มที่คุณบอก”

หน้าต่าง [นี่คือเกมสยองขวัญเอาชีวิตรอด ในเกมเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ ฆาตกรโรคจิต คนบ้า และอันตรายต่างๆอีกมากมาย ที่คุณต้องทำก็คือหาจุดอ่อนของพวกเขา ผ่านด่านเนื้อเรื่องในดันเจี้ยน และเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือของพวกเขาให้ได้]

[กำลังดาวน์โหลดดันเจี้ยน...ดาวน์โหลดเสร็จสิ้น]

[ชื่อดันเจี้ยน : <<ไซเรนทาว์น>>]

[เลเวล : เลเวลหนึ่ง (เกมที่อัตราการตายของผู้เล่นน้อยกว่า 50 เปอร์เซนต์คือเกมเลเวลหนึ่ง)]

[รูปแบบ : เกมผู้เล่นเดียว]

[คำอธิบายโดยรวม : นี่คือนเกมที่รวมแนวแอ็กชันกับแนวไซปริศนาเข้าด้วยกัน เป็นที่นิยมมากในหมู่ผู้เล่น แต่เหมือนจะไม่ค่อยเป็นมิตรต่อมือใหม่เท่าไรนัก เนื่องจากอัตราการตายของมือใหม่มีค่อนข้างสูง]

[กำลังดาวน์โหลดข้อมูลผู้เล่น...ดาวน์โหลดเสร็จสิ้น]

[ชื่อผู้เล่น : ไปหิลี]

[ค่าพลังชีวิต : 100 (เมื่อค่าพลังชีวิตต่ำกว่า 60 พลังการโจมตีของผู้เล่นจะลดลง หากเหลือ 0 ผู้เล่นจะเสียชีวิต)]

[ค่ากำลังกาย : 80 (กำลังวังชาเต็มเปี่ยม)]

[ค่าความว่องไว : 25 (คุณนั่งโต๊ะทำงานมานานหลายปี ทั้งตัวแข็งตึงจึงไม่ค่อยมีความว่องไว)]

[ค่าพลังการโจมตี : 30 (มีความสามารถในการโจมตีเทียบเท่ากับนักเรียนหญิงมัธยมปลายใช้กระบี่ฟาดคน)]

[ค่าสติปัญญา : 89 (คุณฉลาดเกินคาดนะเนี่ย)]

[ความโชคดีย : 0 (ทั้งชีวิตคุณมีแต่เรื่องโชคร้ายตลอดทั้งปี หากบริษัทของคุณต้องการเลิกจ้างใครสักคน คนนั้นจะต้องเป็นคุณอย่างแน่นอน)]

[สกิล : ไม่มี (คุณยังไม่มีสกิลใดๆ)]

[ค่าสติ : 100 (คุณคือผู้เล่นคนแรกของปีนี้ที่เข้ามาในเกมแล้วค่าสติดังเดิมแถบอยู่)]

ข้างล่างค่าสติดี้อธิบายตัวหนังสือสีแดงตัวเล็กๆ ว่า

[หมายเหตุ : ขอให้ผู้เล่นรักษาค่าสติให้สูงกว่า 60 หากค่าสติต่ำกว่า 60 จะทำให้ผู้เล่นสติเลอะเลือน และค่าสถานะต่างๆ ของผู้เล่นจะลดลงครึ่งหนึ่ง; ต่ำกว่า 40 จะทำให้ผู้เล่นเห็นภาพหลอนที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเกม ทำให้ระดับความยากของการผานด่านเพิ่มสูงขึ้น; ต่ำกว่า 20 จะทำให้ผู้เล่นเข้าสู่สภาวะคลุ้มคลั่ง ค่าสถานะของพลังโจมตีจะเพิ่มสูงขึ้นแบบแรนดอม เพื่อโจมตีสิ่งมีชีวิตอื่นๆ; ค่าสติเหลือ 0 ผู้เล่นจะถูกดันเจี้ยนกลืนกลายเป็นหนึ่งในปีศาจโดยสมบูรณ์]

[การประเมินโดยรวมของหน้าตาสถานะผู้เล่น-- ผู้เล่นเลเวล F เป็นผู้เล่นเลเวลต่ำสุด แต่เนื่องจากค่าสติและค่าสติปัญญาถูกวัดว่าอยู่ในระดับพิเศษระดับนี้จึงยังต้องพิจารณาต่อ สุดท้ายเลเวลของผู้เล่นถูกบันทึกเป็น F (?)]

หลังจากที่ไปหลิวกวาดมองทั่วหน้าตาสถานะแล้ว พอเห็นเครื่องหมาย (?) ที่อยู่หลังตัว F ก็รู้สึกเหมือนตัวเองถูกเยาะเย้ยลับหลังยังไม่รู้ เขาจึงปิดหน้าตาสถานะออก แต่บนหน้าจอก็ด้งหน้าต่างใหม่อีกอันขึ้นมาแทน

[คุณเข้าสู่หน้าจอโทรทัศน์เล็กของเซตมือใหม่เป็นที่เรียบร้อย (1/100) ขณะนี้ยังไม่มีผู้ชม ค่าความนิยมของผู้เล่นไปหลิวคือ 0 เงินที่ได้รับจากผู้ชมเป็น 0]

ไปหลัวขมวดคิ้ว “นี่คืออะไร”

หน้าต่าง [การดำเนินเกมของคุณจะฉายอยู่ที่หน้าจอเล็กของเซตมือใหม่ในล็อบบี้เกมเพื่อให้ผู้เล่นคนอื่นได้ชม แต่ขณะนี้ยังไม่มีใครดูเกมของคุณ และยังไม่มีใครให้เงินกับเกมของคุณ ขณะนี้คุณยังไม่เป็นที่รู้จัก]

ไปหลัวพอจะเข้าใจแล้ว มันก็คือรูปแบบการสตรึมมิงเกมนั่นเอง แต่เรื่องพวกนี้ไม่สำคัญ ที่เขาสงวนใจคือเงินจากผู้ชมเท่านั้น “ถ้ามีคนให้เงินผม ผมก็จะได้แต้มใช้ใหม่”

หน้าต่าง [ใช้ครับ]

[ต่อไปเป็นการเริ่มเกม ขอให้คุณโชคดี คุณผู้เล่นมือใหม่]

หน้าต่างที่คล้ายกับหน้าจอโทรทัศน์กะพริบแสงขาวออกมาข้างหน้าไปหลัววูบหนึ่ง ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ในล็อบบี้เกมของเซตหนึ่ง ทันใดนั้นก็มียาจอเล็กจอหนึ่งสว่างขึ้น ในนั้นปรากฏใบหน้าหล่อเหลาขาวใสของไปหลัว รอบๆ หน้าจอเล็กนี้ยังมีหน้าจอที่คล้ายกันอยู่อีกมาก หน้าจออื่นๆ ฉายใบหน้าทิวาตกแล้วและสิ้นหวังของผู้เล่นมือใหม่หลายคน บางคนนั่งตัวออดหวัไ้เหมือนเม่น ไม่อยากยอมรับความจริงนี้ และยังมีคนร้องให้ทุบตีหน้าจอไม่หยุด หวังจะออกมาจากข้างใน

มีเพียงไปหลัวที่สีหน้าไม่ตื่นตระหนกแต่อย่างใด ท่ามกลางหมู่ผู้เล่นมือใหม่ที่ตื่นตระหนกกันหมดนี้ เขาต่างจากคนอื่นที่สุด

ทุกคนเงยหน้ามองหน้าจอที่สว่างขึ้นกะทันหันนี้ แล้วพูดคุยกกันอย่างสนุกสนาน

“มีคนใหม่เข้ามาอีกแล้ว จะอยู่รอดกันได้กี่วันนะครั้งนี้”

“ดูจากฉากหลังแล้ว ใช้ดันเจี้ยน <<ไซเรนทาว์น>> รีเปล่า”

“มือใหม่กลุ่มนี้ดวงซวยชะมัด อัตราการตายของผู้เล่นมือใหม่ใน <<ไซเรนทาว์น>> สูงมากเลยนะ เหมือนครั้งก่อนเข้ามาร้อยคน สุดท้ายก็รอดมาได้แค่คนเดียวใช้ใหม่”

“ช่วงนี้ดันเจี้ยนที่สุ่มให้กับมือใหม่แย่มากเกินไปรีเปล่าละ แต่เห็นมือใหม่พวกนี้กลัวจนเยียวราดก็ตลกดีเหมือนกัน!”

“เฮ้ย เดียว!” จู่ๆ ก็มีผู้เล่นที่เดินผ่านคนหนึ่งเหมือนเจอเรื่องน่าเหลือเชื่อ

อะไรบางอย่าง เขาเข้าไปใกล้หน้าจอของไป๋หลิวแล้วดูหน้าตาต่างสถานะของไป๋หลิว จากนั้นก็พูดขึ้นอย่างยากที่จะเชื่อ “ตรงนี้มีผู้เล่นใหม่ที่มีค่าสถิติเต็มร้อย!”

“ว่าไงนะ?”

“หลีกไป ฉันจะดูด้วย!”

“เชี่ย! มือใหม่เดี๋ยวนี้นะโคจิดกันขนาดนี้เลยหรอวะ?! ค่าสถิติเต็มร้อยเนี่ยนะ?”

“ครั้งก่อนที่มีมือใหม่ค่าสถิติเต็มร้อยเข้ามา ตอนนี้ได้ขึ้นเป็นลิบอันดับแรกในตารางจัดอันดับแต้มสะสมของเกมไปแล้ว”

“ต้องเป็นผู้เล่นที่มีศักยภาพแน่ๆ! ขอฉันดูด้วยคน!”

หน้าจอเล็กของไป๋หลิวกะพริบขึ้นมาวูบหนึ่ง จากนั้นก็มีเสียงเหมือนเครื่องกลรายงานด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง :

[ผู้ชม 50 คนกรูกันมาดูหน้าจอโทรทัศน์ของผู้เล่นไป๋หลิว ผู้เล่นไป๋หลิวบรรลุผลสำเร็จ--ปลดล็อกฟังก์ชันกดหนึ่งปุ่มได้สามนัด¹]

[28 คนกดโลกโทรทัศน์เล็กของไป๋หลิว 56 คนบันทึกโทรทัศน์เล็กของไป๋หลิว ไม่มีคนสนับสนุนแต้ม²ให้โทรทัศน์เล็กของไป๋หลิว ขอให้ผู้เล่นไป๋หลิวพยายามต่อไป]

¹ กดหนึ่งปุ่มได้สามนัด หมายถึง กดปุ่มโลกค้างไว้นานๆหนึ่งครั้งก็ได้ทั้งกดโลก บันทึกวิดีโอ และให้เงินในคราวเดียวกัน

² สนับสนุนแต้ม หมายถึง การให้เงิน หรือการให้แต้มกับผู้เล่นโดยผู้ชมเป็นคนให้

บทที่

2

ไซเรนทาว์น ๐2

ไปหลัวกำลังนอนตะแคง อยู่ตรงแถวหลังสุดของรถตู้คันหนึ่ง เบาะหลังสุดนี้ ทั้งแออัดและคับแคบ แค่ว่าพลิกตัวก็ยังลำบาก ทุกครั้งที่เขาขยับตัวก็จะได้เห็น สร้อยคอเส้นหนึ่งโผล่ออกมานอกเสื้อเชิ้ตของตัวเอง เสื้อที่เขาใส่อยู่ตอนนี้ ไม่ต่างกับเสื้อตัวเดิมที่เขาใส่ก่อนที่จะเข้ามาในเกม เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงสีดำ เป็นชุดแต่งกายตามแบบฉบับพนักงานออฟฟิศ มีเพียงสร้อยคอเส้นนี้เท่านั้น ที่เพิ่มขึ้นมา

จี้สร้อยคอเป็นเหรียญหนึ่งหยวนซึ่งถูกเจาะเป็นรูตรงกลาง พอไปหลัว เอานิ้วไปจับด้านบนเหรียญก็ปรากฏหน้าต่างเกมเต็งออกมา หน้าต่างนี้ยัง เหมือนเดิมกับที่ไปหลัวเห็นในครั้งก่อน ไม่มีข้อมูลอะไรเพิ่มเติมต่อจากนั้น

“นี่น่าจะเป็นเหมือนเกมเมนเจอร์¹สินะ”

ไปหลัวเก็บสร้อยเข้าไปในเสื้อ เขาไม่ชอบเห็นสัญลักษณ์แห่งเงินตราที่ถูกทำลายแบบนี้

ไปหลัวชะงักหัวออกมาจากเบาะหลัง นี่คือการตู้เจ็ตที่หนึ่ง นอกจากไปหลัว ที่นอนอยู่แถวหลังแล้ว ในโรงยังมีอีกสี่คน พอเขาโผล่หัวออกมาก็มีคนมอง มาที่เขาอย่างดีใจ “ไปหลัว หวานใจของฉัน ในที่สุดนายก็ตื่นแล้ว!”

¹ Game Manager เป็นหน้าต่างของระบบที่สามารถดูข้อมูลต่างๆได้ ไม่ว่าจะเป็นประวัติ ของผู้เล่นหรือข้อมูลอื่นๆ สามารถใช้มันคุยกับผู้เล่นคนอื่นผ่านกระดานสนทนา ซื้อไอเท็มจากในนี้ หรือใช้มันโอนแต้มให้กับผู้เล่นคนอื่น เป็นต้น

ยกเว้นไปหลิว สี่คนนี้มีหน้าตาเหมือนกับคนต่างชาติไม่มีผิด คนที่เรียกไปหลิวว่าหวานใจเป็นผู้หญิงผมสีน้ำตาลดัดลอน ริมฝีปากแดง ดวงตาสีน้ำตาล ใส่กางเกงขาสั้นกับเสื้อสายเดี่ยว วินาทีที่ไปหลิวมองเธอ เหมยอยู่ที่อยู่ตรงหน้าอกก็แดงหน้าตางขึ้นมา ข้างบนเขียนข้อมูลของตัวละคร :

[ชื่อ NPC² : ลูซี่]

[แนะนำตัวละคร : เพื่อนร่วมชั้นของคุณ ชอบผู้ชายสไตล์แบบคุณมาก ๆ แต่คุณเขินอายเกินไปเมื่ออยู่กับลูซี่ที่สูงกว่าคุณสิบเซนติเมตร เธอมีนิสัยเจ้ารื้อน ทั้งยังใจกลักว่าผู้หญิงทั่วไป]

สายตาของไปหลิวหยุดอยู่ที่คำว่า ‘เขินอายเกินไป’ อยู่สองวินาทีอย่างกระอักกระอ่วน แต่ไม่นานก็ดึงสายตากลับแล้วเริ่มครุ่นคิด

ดูเหมือนว่าถ้าจะดูหน้าตาข้อมูลของ NPC ในเกมนี้จะต้องเห็นด้วยตาของผู้เล่นเองเท่านั้น เหมือนกับเกมออนไลน์ที่ต้องเล่นเมาส์ชี้ที่ตัวละครก่อนข้อมูลถึงจะดังออกมา ตาของผู้เล่นตอนนี้ก็เปรียบเสมือนเมาส์ของผู้เล่นและตัวควบคุมเกม

เขาครุ่นคิดต่อ ถ้าอย่างนั้นในเกมนี้อย่างน้อยๆ ก็ห้ามสูญเสียการมองเห็นเด็ดขาด

ลูซี่ขยับตาให้ไปหลิว “ที่รัก ฉันทำให้นายเหนื่อยเธอ ตั้งแต่วินาทีที่นายกินนอนตลอดทางเลย”

ไปหลิวที่โสดมาตั้งแต่เกิดถึงกับอธิบายความรู้สึกไม่ถูก “...”

จู่ๆ ก็มาสิ้นสุดชีวิตโสดเอาดื้อๆ ในเกมเธอเหนียว

เขาปรับเปลี่ยนเรื่องคุยทันที ไปหลิวมองทิวี่ที่หันหน้าต่างที่ดูเปลี่ยนขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเอ่ยปากถาม “นี่พวกเรากำลังจะไปไหน ทำไมถึงดูเปลี่ยนขนาดนี้”

“ดูท่าจะมีไอ้ซี้ซลาดบางตัวคิดจะวิ่งหนีอีกแล้วสิท่า” เสียงห่มของผู้ชายคนหนึ่งพูดเสียดสีดังขึ้นจากด้านหลังรัดตัว ผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่ใส่กางเกงยีนเข้ารูป

² NPC (Non-playable Character) ตัวละครในเกมที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่น แต่ถูกควบคุมโดยคอมพิวเตอร์หรือระบบ

และเสื้อกีฬากำลังกอดดอกมองไปหิ้วด้วยสายตาดูถูก รูปร่างของเขาบึกบึน จนเสื้อที่สวมอยู่รัดแน่นคล้ายจะขาดออกเต็มที่ ดูเหมือนกับพวกนักกีฬารักบี้ ไม่มีผิด

เขากอดดอกมองไปหิ้วจากมุมบนแล้วพูดเยาะ “ไอ้ซี้ชลาดไปหิ้ว ต่อให้ แกคิดจะวิ่งหนีไปตอนนี้นี้สายไปแล้วละ พวกเราอยู่ระหว่างทางไปไซเรนทาว์น แล้ว”

ฉับพลันนั้น หน้าต่างก็แดงขึ้น

[ชื่อ NPC : อังกฤษ]

[แนะนำตัวละคร : คู่แข่งความรักของคุณ ชอบลูซี่ แต่ถูกลูซี่ปฏิเสธ จึงเห็นคุณเป็นศัตรู เมื่อก่อนคุณเคยพนันกับเขาไว้ว่าจะปกป้องลูซี่ในสถานที่ที่อันตรายที่สุดในโลก เพราะฉะนั้นพวกคุณจึงนั่งรถมาไซเรนทาว์น แต่ก่อนที่คุณจะขึ้นรถก็รู้สึกกลัวขึ้นมา ร้องไห้หนักมากไม่อยากขึ้นรถแล้ว แต่สุดท้ายก็ถูกอังกฤษลากขึ้นมาบนรถจนได้]

ไปหิ้วเห็นคำว่าไซเรนทาว์น ชื่อสถานที่นี้ติดต่อกันสองครั้งแล้ว เขาไม่สนใจคำพูดเสียสละของอังกฤษ เอ่ยปากถามต่อ “ไซเรนทาว์นเป็นสถานที่แบบไหน”

อังกฤษแค่นเสียง “หิ” ออกมา กำลังจะเปิดปากพูดเยาะต่อ แต่จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งพูดตัดบทเขาขึ้นมา

“ไซเรนทาว์น เป็นเมืองริมทะเลเล็กๆ เพียงหนึ่งเดียวในประวัติศาสตร์ที่เคยเจอจากปีศาจทะเล ในอดีต มีคนมากมายที่บอกว่าพวกเขาเคยเจอปีศาจทะเลที่นั่นมาก่อน หรือเคยได้ยินเสียงร้องเพลงที่แสนไพเราะของนางเงือก บ้างก็เคยเจอนางเงือกที่สวยงามบาดเย็บเคี้ยวกินศพของมนุษย์อย่างเอร็ดอร่อยอยู่บนโขดหินสีดำ...”

“ไอ้เจฟฟ์! นั่นมันแค่นิทานที่ไซเรนทาว์นแต่งขึ้นมาหลอกให้นักท่องเที่ยวอยากมาพิสูจน์ความจริงเฉยๆ!” อังกฤษพูดตัดบทอีกฝ่ายอย่างไม่สบอารมณ์ แต่บนหน้ากลับฉายแววหวาดกลัวขึ้นมาแวบหนึ่งอย่างยากจะสังเกตเห็น

ชายร่างเล็กคนหนึ่งใส่แว่นหนาเท่าฝ่าซวดเหล้าขดตัวกอดหนังสือที่อยู่ตรงอกด้วยเนื้อตัวสั่นเทา เหมือนว่าจะกลัวอังกฤษเล็กน้อย แต่ก็ยังรวบรวม

ความกล้าเอียงกลับไปเสียเบา “จันทน์นายจะอธิบายเรื่องที่นักท่องเที่ยวหายไปอย่างปริศนาในไซเรนทาว์นยังไง! เมื่อเดือนก่อนก็มีนักท่องเที่ยวสิบสองคนหายไปไหนในไซเรนทาว์น! ตำรวจค้นหาทุกที่ก็ไม่เจอ และไม่มีใครเห็นพวกเขาออกจากไซเรนทาว์นด้วย...”

ไปหลวมมองไปที่หน้าต่างเกม

[ชื่อ NPC : เจฟฟ์]

[แนะนำตัวละคร : ผู้คลั่งไคล้สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ เช่น ปีศาจไซเรนทะเลที่มีรูปร่างคล้ายมนุษย์ แต่มีหางเป็นปลา ดูร้ายและกินเนื้อคนเป็นอาหาร ซึ่งแตกต่างจากนางเงือกทั่วไป เป็นต้น หลังจากที่เราว่าพวกลูซี่จะไปไซเรนทาว์นก็ขอร่วมทางมาด้วย รู้เรื่องราวตำนานของไซเรนทาว์นเป็นอย่างดี]

อังเดรเอียงกลับ “คนพวกนี้น่าจะจมน้ำตายเองมากกว่า ไปทะเลแล้วจมน้ำตายเป็นเรื่องปกติจะตายไป”

เจฟฟ์ไม่ยอมแพ้ “ตำรวจช่วยกันมหาศาลในทะเลมาหนึ่งเดือนแล้วแต่ก็ยังไม่เจอแม้แต่ศพเดียว ถ้าพวกเขาตกลงไปในทะเลจริงๆ นี่ก็ผิดปกติเกินไปแล้ว...” พูดไป น้ำเสียงของเขาก็เริ่มห่อหุ้มด้วยความตื่นตระหนกเล็กน้อย “นอกเสียจากว่า ศพของพวกเขาถูกไซเรนกินไปแล้ว แบบนี้ตำรวจจะงมไม่เจอก็เป็นเรื่อง...”

ในที่สุดอังเดรก็ระเบิดความโกรธออกมา เขาตบหัวของเจฟฟ์อย่างแรง “หุบปาก! ไอ้สัตว์ป่าหมา! วันๆ แกเอาแต่พูดถึงไซเรนๆ!! ฉันว่าแกเนี่ยหน้าจะเหมือนเงือกปีศาจพวกนั้นเข้าไปทุกทีแล้ว!”

อังเดรตบแรงมาก ไปหลวมเห็นชัดเจนเลยว่าหัวของเจฟฟ์กระแทกเข้ากับขอบเบาะที่นั่งจนหัวเจฟฟ์กระเด็นไปชนอังเดร นี่เลยทำให้อังเดรโมโหขึ้นมา เขาตบหน้าเจฟฟ์ซ้ำๆ จนพื้นที่หนึ่งของเจฟฟ์กระเด็นออกมา

เจฟฟ์ก็ม้วนหน้าเก็บฟันของตัวเองเจ็บๆ จากนั้นก็มองอังเดรด้วยสายตาเคียดแค้นแบบพยายามไม่แสดงออก ปากพูดประโยคหนึ่งออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา

คนอื่น ๆ ไม่มีใครได้ยิน แต่สมรรถภาพการได้ยินของไปหลวมดีมากมาตลอด เขาได้ยินเจฟฟ์พูดว่า “ไซเรนจะต้องฉีกนายเป็นชิ้นๆ แล้วกลืนกิน

เข้าไปไม่เหลือซากแน่ อังเดร”

ไปหลิวเล็กก็ขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ความลัมพันธ์ของ NPC นี้ซับซ้อนเหมือนกันนะเนี่ย

ดูเหมือนนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อังเดรทำร้ายร่างกายเจฟฟ์ และเจฟฟ์ก็เหมือนว่าจะใช้‘ไซเรน’วางแผนบางอย่างเพื่อล้างแค้นซะด้วย

คนขับรถตู้เป็นคนท้องถิ่นของไซเรนทาวน์ที่ไปหลิวใช้เงินจ้างมา จากคำพูดของลูซี่ ไปหลิวจึงได้รู้ว่าตัวเองเป็นลูกคนรวย ค่าอาหารกับค่าที่พักของทุกคนเขาเป็นคนจ่ายทั้งหมด คนขับรถก็เป็นเขาที่ใช้เงินก้อนโตจ้างมา และยังขอให้คนขับรถช่วยหาโรงแรมที่นี้อีกด้วย

กว่ารถตู้จะมาถึงไซเรนทาวน์เมืองที่แสนลึกลับนี้ก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว จากที่คนขับรถบอก ไซเรนทาวน์เป็นเมืองที่มีรายได้หลักมาจากการประมง และคอยช่วยกู้เรือที่จมน้ำ ที่นี่เป็นเมืองเปลี่ยวและทรมานมาโดยตลอด จนกระทั่งนายกเทศมนตรีคนใหม่ใช้เวลานานและความลึกลับของนางเงือกมาดึงดูดนักท่องเที่ยว ธุรกิจการท่องเที่ยวในเมืองไซเรนทาวน์ถึงตั้งตัวขึ้นมาได้

แต่ตั้งแต่เดือนที่แล้ว มีนักท่องเที่ยวเกิดเรื่องขึ้นไม่หยุด นักท่องเที่ยวพวกนี้ไม่ได้จมน้ำเหมือนที่อังเดรพูด บางคนหายตัวไปตามสถานที่ต่างๆ ของไซเรนทาวน์อย่างลึกลับ ทั้งที่ยังไม่ทันได้ไปชายหาดด้วยซ้ำ อย่างเช่นมีนักท่องเที่ยวคนหนึ่งที่เขาพักในโรงแรมคืนหนึ่ง แล้วเช้าวันถัดมาก็หายตัวไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ประตูห้องปิดสนิท ไม่มีใครเห็นว่าเขาออกไป เพียงที่อยู๋ในห้องก็ยังอุ่นอยู่ แต่คนกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ด้วยเหตุนี้ เหตุการณ์ที่นักท่องเที่ยวหายตัวไปจึงทำให้ไซเรนทาวน์ที่อยู่ในช่วงฤดูท่องเที่ยวแทบจะกลายเป็นเมืองร้างไปอีกครั้ง มีโรงแรมไม่น้อยต้องปิดตัวไปเพราะขาดรายได้

ไซเรนทาวน์เป็นเมืองที่ทรมานมากจริงๆ ทว่าทุกมุมมีรั้วกันกับอวนดักปลาปลิววนไปทั่ว บนพื้นมีเปลือกหอยกับเศษซากสาหร่ายที่ตากจนแห้งกับเศษทรายอยู่เต็มพื้น ถึงกระนั้นก็ยังมียังมีโรงแรมสองสามแห่งที่ตกแต่งได้ไม่เลว ตอนที่พวกไปหลิวมาถึงเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว แต่บนถนนก็ยังมีคนเดินอยู่มาก

เดิมทีคนพวกนี้กำลังมุ่งหน้าไปริมทะเล แต่พอรถของพวกไปหลิวขับเข้ามา ชาวบ้านพวกนี้ที่แต่เดิมจะไปริมทะเลก็หยุดฝีเท้ากันทุกคนโดยไม่ได้นัดหมาย พลางหันหน้าจ้องไปยังรถของไปหลิวตรงๆ ตาไม่กะพริบ

ถูกคนจำนวนมากจ้องตจนเที่ยงคืนแบบนี้ ลูซึกี้รู้สึกกลัวขึ้นมาเล็กน้อย เธอกรี๊ดออกมาเบาๆ แล้วซุกตัวเข้าไปในอ้อมอกของไปหลิว

แต่เธอสูงกว่าไปหลิวเยอะมาก หัวยังโผล่ขึ้นมาบนไหล่ของไปหลิวอีกต่างหาก ดูคล้ายจะเป็นไปหลิวที่ซุกอยู่ในอ้อมอกของเธอมากกว่า

ไปหลิว “...”

ไปหลิวหันไปถามคนขับรถ “นี่ก็เที่ยงคืนแล้ว คนพวกนี้ไปทำอะไรกันที่ริมทะเลหะอริบ”

คนขับรถสายหน้า “ช่วงนี้ไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยว เศรษฐกิจไม่ค่อยดีเท่าไร พวกเขาเลยต้องพึ่งการจับปลาอีกครั้งเพื่อยูรอด คุณไม่เคยจับปลามาก่อนเลยไม่รู้ ปลาที่ขายได้เงินเยอะนะจะกลัวแสงกันหมด มีแต่ตอนกลางคืนถึงจะออกมาให้จับ พวกเขาเลยต้องออกทะเลกันตอนกลางคืน”

ชาวบ้านมองไปหลิวด้วยสายตาแปลกๆ ดวงตาที่อยู่ในแสงของคำคืนทอประกายแสงสีเขียวออกมาเหมือนแมว บนหน้าแสดงสีหน้าแปลกประหลาดเหมือนกำลังยิ้มอยู่ แต่มุมปากกลับไม่ได้ยกขึ้นสุด ดูแข็งทื่อและกระตุกเหมือนกับเป็นตะคริว

ในมือของพวกเขถืออวนกับเบ็ดตกปลา มือบางคนถือตะเกียงน้ำมันที่มีแสงจากตะเกียงส่องออกมา พวกเขาจ้องมองรถของไปหลิวตาไม่กะพริบ สายตาขยับตามการเคลื่อนไหวของรถ เหมือนกับว่าพร้อมใช้อุปกรณ์ตกปลาในมือโจมตีรถคันนี้ได้ทุกเมื่อ

“พวกคุณต้องระวังคนพวกนี้หน่อยนะ” คนขับรถเตือน “ช่วงนี้พวกเขา ร้อนเงินมาก แล้วพวกคุณก็ดันมีเงินมากอีกต่างหาก”

เนื่องจากไปหลิวลูกคนรวนี้เปย์เงินอย่างใจกว้าง คนขับรถจึงพาพวกเขาไปยังโรงแรมที่ดีที่สุดในพื้นที่

โรงแรมนี้เป็นโรงแรมห้าดาวสไตล์โมเดิร์นหรูหรา หูหระมากจนไม่เข้ากับภาพลักษณ์ของเมือง ด้านหน้าประตูยังมีบ่อน้ำพุอีกด้วย

บ่อน้ำพุมีรูปปั้นนางเงือกตัวหนึ่งที่ทำจากขี้ผึ้งสีขาวและฐานทำจากหินปูนตั้งอยู่ใจกลางบ่อ

หุ่นขี้ผึ้งนางเงือกตัวนี้เหมือนของจริงมาก ผิวขาววาววับภายใต้แสงจันทร์ อันมืดสลัวนั้นมีประกายความเงาวาวที่ใกล้เคียงกับผิวหนังมนุษย์ ผมยาวสยายลงมาปกปิดหน้าอกอวบอ้วนของเธอ หางปลาที่สวยงามพัดลงไปในน้ำพุ เธอหลุบตาลง สีนํ้าฉ่ายแว่นาสงสาร ในมือถือกาน้ำใบหนึ่ง ช้างในกาน้ำมีไข่มุกปลอมมกระจัดกระจายอยู่ น้ำพุถูกเพลิงมาจากกาน้ำ ตกลงมายังบ่อน้ำจนเกิดเสียงที่เหมือนกับเสียงคลื่นทะเล

คนขับรถขับอ้อมบ่อน้ำพุหน้าโรงแรม ตรงไปยังทางเข้าประตูโรงแรม

แล้วทันใดนั้นเอง จู่ๆ เจฟฟ์ก็ตะโกนออกมาด้วยความตกใจ เขาเข้าไปที่หุ่นขี้ผึ้งเงือกตรงหน้าประตูโรงแรมแล้วตะโกนออกมาเสียงดัง “เมื่อที่รูปปั้นมันมองฉัน! ฉันเห็นมันขยับด้วย!”

ทดลองอ่าน

บทที่

3

ไทรนทาวน์ ๐3

ไปหาล้อมมองตามสายตาของเจฟฟ์ ดวงตาของหุ่นซีฟิ่งเงือกตัวนั้นยังคงหลุบต่ำมองไปที่น้ำ ไม่มีการขยับใดๆ

อังเดรตกใจกับเสียงตะโกนของเจฟฟ์จนสะดุ้งโหยง เขาต่อยเจฟฟ์อย่างแรงไปหนึ่งหมัด “ไอ้เวรเอ๊ย! หุ่นซีฟิ่งนี่ขยับตรงไหน! ไม่เห็นขยับเลย! ถ้าแกยังไวยวายแบบนี้อีก ฉันจะกระชากกล่องเสียงของแกออกมาโยนลงพื้นแล้วเหยียบให้ละเลยคอยดู!”

เจฟฟ์กุมหัวที่โดนต่อยเมื่อกี้ เขามองอังเดรแวบหนึ่งอย่างหวาดกลัว แล้วนั่งขัดตัวพึมพำออกมาเสียงเบา “ฉันเห็นมันขยับจริงๆ มันขยับจริงๆ นะ...”

ลูซี่ฟังเจฟฟ์พูดก็รู้สึกขนหัวลุกเหมือนกัน เธอผีนย้มออกมา “เจฟฟ์ นายแน่ใจได้ยังไงว่าไม่ใช่นายตาลายมองเห็นรูปปั้นหุ่นซีฟิ่งนั้นขยับไปเอง หุ่นซีฟิ่งเงือกตัวนี้ไม่มีลูกตานะ นายรู้ได้ยังไงว่ามันมองนายอยู่”

มันคือหุ่นซีฟิ่งเงือกสีขาวนวลที่ทำจากแวร์ค์เอ็น มีพื้นผิวแบบกิ่งโปรงใสแปลกๆ บนหน้ายังมีหยดแวร์ค์ที่ละลายไปแล้วครึ่งหนึ่ง

หุ่นซีฟิ่งนี้ถึงแม้จะแกะสลักตาไว้แต่กลับไม่ได้แกะสลักลูกตาดำ ดวงตาของมันเป็นสีขาวล้วน ตั้งตระหง่านอยู่หน้าประตูโรงแรมเหมือนสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีวิญญาณ

“พวกนายไม่สังเกตเหรอ” เสียงของเจฟฟ์เบาลงเรื่อยๆ แกมยังสันแควือเล็กน้อย “ไม่ว่ารถของพวกเราขับไปที่ไหน ก็ถูกหุ่นซีฟิ่งตัวนี้มองตามตลอด

ตาของมันต้องขยับแน่ๆ...”

“อ้อๆ อย่างนี้เอง...ฉันก็นึกว่าจะไรชะอีก...” ลูซี่พลันโล่งอกแล้วยิ้มออกมา “เหมือนกับภาพวาดโมนาลิซารึเปล่า ไม่ว่ามองจากมุมไหนก็รู้สึกเหมือนว่าคนในภาพวาดกำลังมองเราอยู่”

“ไม่ใช่ ไม่ว่ามองจากมุมไหนคนในภาพวาดก็มองมาที่ตัวเองจะเกิดขึ้นได้เฉพาะกับภาพวาดสองมิติเท่านั้น งานศิลปะสามมิติอย่างรูปปั้นจะไม่มีทางเกิดขึ้นเด็ดขาด นั่นหมายความว่าไม่มีทางเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับหุ่นขี้ผึ้งแน่นอน” ไป่หลิวปฏิเสธคำพูดของลูซี่อย่างมีสติ “เจฟฟ์พูดถูก ตาของหุ่นขี้ผึ้งตัวนี้จ้องมาที่พวกเราตลอดจริงๆ”

เหมือนชาวบ้านพวกนั้น พอพวกเขาเข้ามา ก็จ้องพวกเขาตลอด รวากับนักล่าที่กำลังมองเหยื่อเดินเข้ามาในพื้นที่ล่าเหยื่อของตัวเอง

ไอนี่น่าจะเป็นสัตว์ประหลาดอะไรสักอย่างสินะ

หลังจากที่ความคิดนี้ของเขาส่งผุดขึ้นได้ไม่นาน เหยี่ยวที่อยู่ตรงหน้าอกของไป่หลิวก็ลั่นพร้อมกับดึงหน้าต่างใหม่ออกมาอันหนึ่ง หน้าต่างเกมเปลี่ยนไปเป็นหนังสือเก่าแก่เล่มหนาคล้ายหนังสือของยุคกลาง มันเปิดออกซ้าๆ ตรงหน้าไป่หลิว

[ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นที่ได้เจอปีศาจตัวแรกของเกม ปลดล็อกสารานุกรมปีศาจ--<<ไซเรนทาว์น>> ฉบับพิเศษ (1/4)]

บนหน้าหนังสือปรากฏรูปภาพรูปหนึ่ง เป็นภาพหุ่นขี้ผึ้งเงือกที่ใบหน้าขาวซีดแช่อยู่ในน้ำทะเลสีดำสนิท มันโผล่หน้าออกมาครึ่งหนึ่ง ดวงตาที่ไม่ได้เกาะสลักลูกตาดำกำลังมองไป่หลิวนิ่งๆ เหมือนอยากจะได้ลั่นออกมาจากข้างในรูปภาพ

[ชื่อปีศาจ : หุ่นขี้ผึ้งเงือก (สภาพดักแด้)]

[คำพลังการโจมตี : ??? (ยังไม่ทราบเนื่องจากยังไม่ได้ปลดล็อก จะปลดล็อกหลังจากมีการต่อสู้)]

[จุดอ่อน : ??? (รอค้นหา)]

[รูปแบบการโจมตี : ??? (รอค้นหา)]

ตรงที่เป็นเครื่องหมายคำถามมีรอยเลอะของหมึกกับคราบสกปรกบังไว้

ทำให้เห็นตัวหนังสือไม่ค่อยชัด แต่ข้างหลังมีคำอธิบายที่เขียนด้วยตัวหนังสือเรืองแสงลอยอยู่

ข้างล่างจุดอ่อนมีตัวอักษรเขียนชี้แจงว่า :

[หมายเหตุ : เมื่อค้นหาข้อมูลของหน้าปีศาจตัวนี้ครบ จะได้รับรางวัลแต้มกับรางวัลพิเศษของหน้านี้ หากรวบรวมหน้าสารานุกรมปีศาจทั้งหมดของต้นเจียนนี้ครบ จะสามารถเอาของที่มีค่ามากที่สุดของปีศาจในต้นเจียนนี้ไปได้]

สารานุกรมปีศาจของ <<ไซเรนทาว์น>> มีทั้งหมดสี่หน้า หน้าหลังๆ ไปหิ้วไม่สามารถเปิดออกได้แล้ว มันเขียนว่ายังไม่ปลดล็อก น่าจะเป็นหน้าของปีศาจตัวอื่นละมัง

พอหาปีศาจแล้วก็จะได้รางวัลมาสินะ ระดับความอันตรายของปีศาจยิ่งสูงเท่าไร ‘สิ่งของ’ ที่ได้มาก็จะยิ่งดีมากขึ้น

แต่ดูจากเงื่อนไขการค้นหานี้ก็ยังต้องมีการต่อสู้ เหมือนเป็นการส่งเสริมให้ผู้เล่นรันทาที่ตายไปทำลายปีศาจยังไงก็ไม่ว่า...

ไปหิ้วที่มีพลังการโจมตีเทียบเท่ากับนักเรียนหญิงมัธยมปลายใช้กระบี่ปาฟาดคนพลันลบล้างครุ่นคิดอย่างหนัก

ลูซี่กอดแขนของไปหิ้วอย่างตื่นตระหนก “...มันขยับจริงๆ เหรอ?”

“เป็นไปได้อย่างไร?” อังเดรก็ถูกคำพูดที่ฟังดูมีเหตุผลนี้ของไปหิ้วทำให้กลัวขึ้นมาเช่นกัน ใบหน้าของเขาฉายแววหวาดกลัวออกมาแวบหนึ่ง แต่ไม่นานก็กลับไปเป็นเหมือนเดิม เขาพูดประชดไปหิ้ว “ไปหิ้ว แก ไอ้ขี้ฉลาด! ถ้าแกกลัวตายจนต้องหาข้ออ้างพวกนี้เพื่อจะหนีละก็ งั้นแกก็ปล่อยมือลูซี่ไปซะ แล้วก็คุกเข่าก้มลงเลียขี้นบนรองเท้าหนังของฉันทัว! แล้วฉันทายอมให้แกหนีกลับบ้าน เอาเลย!”

นี่คงจะเป็นเนื้อหาที่ไปหิ้วพนันกับอังเดรไว้สินะ

สีหน้าของคนขับรถฉายแววประหลาดออกมาครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็พุดหยอกล้อด้วยสีหน้าปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “เที่ยงคืนแล้ว เพราะมันมืดพวกคุณเลยมองผิดรีเปล่า โลกนี้มีหุ่นขี้ผึ้งขยับได้ที่ไหนกัน ถ้ามีจริง เมืองของพวกเราควรรักษาเป็นอย่างดีแล้วเอามาเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวแล้ว! นั่นทำเงินได้มหาศาลเลยนะ! เมืองของพวกเราผลิตขี้ผึ้ง หุ่นขี้ผึ้งเงือกเป็นแค่

สัญลักษณ์ของเมืองเท่านั้น มีอยู่ทั่วทุกที่ในเมือง ไม่มีอะไรพิเศษหรือครบ
อย่าคิดมากเกินไปเลย

“อาละ เรามาถึงกันแล้วครับ! พวกคุณลงจากรถได้เลย! คินนี่พักผ่อน
ให้สบายนะครับ แล้วพรุ่งนี้เช้าจะได้เที่ยวได้สนุก” คนขับเปิดประตูรถให้
พวกเขาลงจากรถ

ไปหลีกหนีไปมองหุ่นขี้ผึ้งเงือกที่อยู่ตรงบ่อน้ำพุ มองจากระยะไกล ทิศ
ที่หุ่นขี้ผึ้งตัวนั้นหันมองก็ยังคงเป็นทางพวกเขาเหมือนเดิม ศีรษะก้มลงมอง
ผิวหน้าอย่างอ่อนโยน รวากับไม่ได้จัดจ้านมาที่พวกเขาอยู่

แต่ไปหลีกจำได้ชัดเจนว่าตอนที่รถของพวกเขาเพิ่งขับเข้ามาใหม่ๆ หน้า
ของหุ่นขี้ผึ้งเงือกตัวนี้ไม่ได้หันมาทางประตูโรงแรมอย่างในตอนนี้อย่างไร
ปากทางเข้าโรงแรม

หน้าประตูโรงแรมก็มีหุ่นขี้ผึ้งเงือกถือคทาตั้งอยู่ฝั่งซ้ายขวาข้างละตัว
มุมปากเผยรอยยิ้มบิดเบี้ยวออกมา เหมือนกับบริการที่ต้อนรับการมาถึงของ
พวกเขา แต่สีหน้าที่แสดงออกมานั้นราวกับว่าถูกบังคับให้ยืนอยู่ตรงนี้

พอพวกเขาเข้าไปข้างในโรงแรม ก็พบว่าข้างในยังมีหุ่นขี้ผึ้งเงือกขนาดใหญ่
เล็กตั้งเรียงรายเต็มไปหมด แม้แต่ด้านหลังเคาน์เตอร์ก็ยังมีหุ่นขี้ผึ้งเงือกที่สูง
เท่าคนตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ในมือกำเงินไว้ทำท่าคล้ายกับกำลังรับเงินอยู่

เหมือนกับที่คนขับรถพูดไม่มีผิด หุ่นขี้ผึ้งเงือกเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์
ของไซเรนทาว์นจริงๆ สามารถเห็นได้ทั่วทุกที่ แต่นี่มันมากเกินไปแล้ว มี
ตั้งแต่โคมไฟตั้งพื้นยันกลองไล่ปากกาที่แกะสลักเป็นรูปเงือกวางอยู่ข้างๆ มือ
ของพนักงานต้อนรับ นี่มันไม่ใช่แค่ระดับที่เห็นได้ทั่วทุกที่แล้ว เรียกว่าไม่แยก
ออกจากกันเลยทีเดียว

หุ่นขี้ผึ้งเงือกพวกนี้มันจุดที่เหมือนกันอยู่หนึ่งอย่าง--ไปหลีกสังเกตเห็นว่า
ตัวเองจะเดินไปส่วนไหนของห้อง ก็มีความรู้สึกเหมือนกับหุ่นขี้ผึ้งเงือกพวกนี้
กำลังมองตรงมาที่เขาจากแต่ละจุด

แต่หุ่นขี้ผึ้งเงือกพวกนี้ไม่มีลูกตาตามหลักการแล้ว หุ่นขี้ผึ้งที่ไม่มี
ลูกตาไม่มีทางให้ความรู้สึกเหมือนกับมันกำลังมองมาที่คุณอยู่ได้ แต่ไปหลีก
รู้สึกแบบนี้จริงๆ

การที่มีหุ่นซีฟิ่งเงือกลายหินอ่อนจำนวนมากกำลังจ้องมองมาที่คุณ ทำให้คุณรู้สึกขนลุกได้จริงๆ แม้แต่องเดรที่ตะคอกเยาะเย้ยไปหลั้วว่าเป็นคนซีซลาด พอเข้ามาข้างในก็ยังอดขนลุกขนพองจนผลอลูบแขนไปมาอย่างไม่รู้ตัวไม่ได้ ส่วนเจฟฟ์สิ้นทึ่มไปทั้งตัวหลบอยู่ข้างหลังองเดร เหมือนกับไม่กลัวว่าองเดรจะต่อเขาแล้วอย่างไรร่างนั้น

ลูซี่ที่ตัว...ใหญ่ กำลังกอดแขนของไปหลั้วด้วยความหวาดกลัว ใบหน้าแดงามดูกุหลาบบัดนี้เปลี่ยนไปเป็นขาวซีด คล้ายจะตกใจกับการตกแต่งที่หน้าชนลุกของโรงแรมนี้เหมือนกัน

แต่ไปหลั้วกลับพูดคุยกับพนักงานต้อนรับด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน “สวัสดีครับ ผมแช่ไป คนที่จองห้องไว้ครับ”

พนักงานต้อนรับเป็นวัยรุ่นที่ผิวซีดราวกับหินอ่อน ท่อนล่างสวมกระโปรงคล้ายกระโปรงของชาวสกอตแลนด์แบบยาวลากพื้น เดินกระตุกๆ เหมือนเคลื่อนไหวไม่ค่อยถนัด ตอนที่วัยรุ่นคนนี้นึ้นนิ่งไม่ขยับ ถึงกับแยกไม่ออกเลยว่าเขาเป็นหุ่นซีฟิ่งหรือเป็นคนกันแน่

ตอนที่พวกไปหลั้วเดินไปถึงเคาน์เตอร์ จู่ๆ พนักงานก็ขยับตัวขึ้นมากะทันหัน ทำเอาลูซี่ถึงกับสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ เธอคิดว่าหุ่นซีฟิ่งขยับตัวจึงเอามือปิดหน้าตะโกนออกมาอย่างตกใจ “โอ้ว พระเจ้า! คุณขาวเหมือนหุ่นซีฟิ่งเลย!”

“ขอโทษครับ” พนักงานต้อนรับมองพวกเขาอย่างรู้สึกผิด “ผมเป็นโรคผิวเผือก ต้องขอโทษด้วยครับที่ทำให้พวกคุณตกใจกลัว! คุณไปใช้ไหมครับ หนังสืออาทิตย์ก่อนคุณจองเอาไว้สี่ห้อง ค้างหนึ่งสัปดาห์ ชำระเงินเรียบร้อยแล้ว คิย์การ์ตอยู่ตรงนั้นะครับ ขอให้คุณเข้าพักอย่างมีความสุขครับ”

ไปหลั้วรับคิย์การ์ตมา ตอนที่เขาได้ยินว่าจองไว้สี่ห้องก็พลันรู้สึกโล่งอกขึ้นมา

เขาไม่ค่อยอยากนอนห้องเดียวกับลูซี่เท่าไร

ลูซี่เหมือนจะเข้าใจนัยที่แอบแฝงนี้ด้วย ผู้หญิงที่ตกใจกลัวอยู่เมื่อกี้เพิ่งแค่พริบตาเดียวก็กลับมาเป็นแม่สาวร็อนแรงเหมือนเดิมแล้ว เธอใช้สายตาทะลอมไปหลั้วว่า ‘แหม ที่รัก! นายนี้ซื่อๆจริงๆเลยนะ!’ แต่ก็ถูกไปหลั้ว

เม็นใส่หน้าตาเฉย

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ ทำไมโรงแรมของพวกคุณถึงมีหุ่นซีฟิ่ง
เงือกเยอะขนาดนี้”

พนักงานต้อนรับตอบกลับซ้ำๆ “จริงๆ แล้วเป็นไซเรนนะครับ ไซเรน
ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเรา เดิมทีเมืองนี้ไม่มีอะไรเลย แต่ตั้งแต่ที่มซาก
ของไซเรนขึ้นมาได้ ก็มีนักท่องเที่ยวมาที่นี่เยอะขึ้นเรื่อยๆ พวกเราถึงได้มีรายได้
มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นพวกเรารู้สึกขอบคุณ
ไซเรนมากครับ ที่นี้ ทุกๆ ครอบครัวที่บ้านจะมีหุ่นซีฟิ่งเงือกเยอะมาก เพราะ
สำหรับพวกเราแล้วมันเปรียบเสมือนเครื่องรางป้องกันตัวครับ”

ไปหลิวซีฟิ่งไปที่หุ่นซีฟิ่งเงือกที่อยู่ด้านหลังพนักงานต้อนรับ “ประเภทหุ่นซีฟิ่ง
ของพวกคุณมีเยอะเหมือนกันนะ มีทุกรูปแบบเลย ตัวที่อยู่ด้านหลังคุณหน้าตา
เหมือนคุณไม่มีผิด วัสดุก็ดูไม่เหมือนกับของหุ่นซีฟิ่งตัวอื่นด้วย”

จริงๆ ก็ไม่โทษลูซี่ที่แยกคนคนนี้กับหุ่นซีฟิ่งไม่ออก เพราะหุ่นซีฟิ่งเงือก
ที่อยู่ข้างหลังพนักงานต้อนรับคนนี้นั้นหน้าตาเหมือนกับพนักงานต้อนรับจริงๆ ถึงขั้น
ที่ว่าสีหน้าหุ่นดูมีชีวิตชีวามากกว่าสีหน้าคนจริงๆ เสียอีก พู๊ดได้ว่าน่าสยดสยอง
มากทีเดียว

ตาของหุ่นซีฟิ่งเงือกตัวนี้จ้องพนักงานต้อนรับที่อยู่ข้างหน้ามันเขม็ง ไม่ว่า
พนักงานต้อนรับไปที่ไหนก็ไม่เบนสายตาออกแม้แต่นิดเดียว ประหนึ่งว่าอยาก
จะฉีกตัวออกมาจากหุ่นซีฟิ่งและกลืนกินพนักงานต้อนรับที่หน้าตาเหมือนกับ
ตัวเองลงท้องไปอย่างไรอย่างนั้น เห็นแล้วก็ทำให้คนอดขนลุกไม่ได้

หุ่นซีฟิ่งเงือกตัวอื่นเริ่มละลายเล็กน้อย แต่วัสดุของหุ่นซีฟิ่งตัวนี้ดูโปร่งใส
และดูใหม่กว่า ไม่หนาเหมือนหุ่นซีฟิ่งเงือกตัวอื่นที่มีฝุ่นจับเยอะกว่าด้วย

“ใช่แล้วครับ” พนักงานต้อนรับเงยหน้าขึ้นมองไปหลิวตรงๆ “หุ่นซีฟิ่ง
เงือกที่อยู่ข้างหลังผมเป็นเครื่องรางป้องกันตัวของผมเองครับ พวกเราจะปั้น
หุ่นซีฟิ่งเงือกให้มีหน้าตาเหมือนพวกเรา เมื่อมีเคราะห์ร้ายมาเยือน เครื่องราง
ป้องกันตัวที่ทำมาจากหุ่นซีฟิ่งเหล่านี้จะทำให้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นเข้าใจผิดคิดว่า
เป็นตัวเราจริงๆ มันจะรับเคราะห์ร้ายแทนพวกเราแล้วละลายไป”

ไปหลิวรู้สึกที่น่าสนใจ ‘เครื่องรางป้องกันตัวหุ่นซีฟิ่ง’ ตัวนี้ต่างกับหุ่นซีฟิ่ง

เงือกตัวอื่นอย่างเห็นได้ชัด

ผู้เล่นได้รับข้อมูลใหม่ [<<สารานุกรมปีศาจไซเรนทาวน์>> รีเฟรช หน้าต่าง--หุ่นขี้ผึ้งเงือก]

[ชื่อปีศาจ : หุ่นขี้ผึ้งเงือก (สภาพดักแด้) เครื่องรางป้องกันตัวรูปแบบ หุ่นขี้ผึ้ง (สภาพรังไหม)]

ดักแด้กับรังไหม? ปีศาจที่ชื่อ ‘หุ่นขี้ผึ้งเงือก’ นี้มีสองรูปแบบงั้นหรอ

ไปหิ้วคิดทบทวนซ้ำๆ ดักแด้คือสภาพที่หนอนโตเต็มวัยแต่ยังไม่ลอกคราบเป็นผีเสื้อ ส่วนรังไหมคือคราบของหนอนที่โตเต็มวัยแล้วลอกคราบ กลายเป็นผีเสื้อสำเร็จ หรือพูดอีกอย่างก็คือเป็นเพียงส่วนเปลือกที่ถูกทิ้งไว้

เปลือกที่ปกป้องตัวอ่อนเอาไว้ได้ จุดนี้เหมือนกับที่พนักงานต้อนรับพูดเมื่อก็เลย เป็นเปลือกนอกที่ต้านทานการโจมตีได้สินะ...

เดาว่าหุ่นขี้ผึ้งเงือกนี้น่าจะยังมีรูปแบบ ‘หนอน’ กับ ‘ผีเสื้อ’ ด้วย และกลางสังหรณ์ของไปหิ้วก็บอกว่าพลังการโจมตีของสองรูปแบบนี้น่าจะมีมากกว่า ‘ดักแด้’ กับ ‘รังไหม’ แน่หนอน

จากที่สังเกต หุ่นขี้ผึ้งเงือกที่อยู่ในสภาพ ‘ดักแด้’ กับ ‘รังไหม’ จะไม่โจมตีคนโดยตรง แต่อาจจะเป็นวิธี ‘โจมตี’ ที่ไปหิ้วคิดไม่ถึงก็ได้ อย่างเช่น กัดกร่อนสภาพจิตใจ เป็นต้น

เขาคิดว่าการถูกหุ่นขี้ผึ้งเงือกทั่วล้อมบ๊องงตลอดแบบนี้ก็กัดกร่อนสภาพจิตใจจริงๆ นั่นแหละ

ไปหิ้วแจกคีย์การ์ดให้ทุกคน ลูซี่ตื้อจะนอนห้องเดียวกับเขาไม่หยุด แต่ก็ถูกไปหิ้วใช้เหตุผลว่า ‘ฉันยังไม่ได้พิสูจน์ความกล้าหาญของตัวเองเพื่อเธอ ไม่สมควรที่จะได้เธอมา!’ ทำให้เธอยอมจำนนต่อข้ออ้างนี้

ลูซี่กลับไปยังห้องตัวเองอย่างซาบซึ้งใจ ก่อนจากไปก็เตรียมจุบลาไปหิ้วอย่างเร่าร้อนด้วย แต่ถูกอังเดรที่โมโหเป็นพื้นเป็นไฟห้ามไว้ทัน

ขอบคุณอังเดร! ขอให้คืนนี้นายปลอดภัย!

ไปหิ้วอยากให้อังเดรมีชีวิตอยู่ต่อมานานๆ จริงๆ

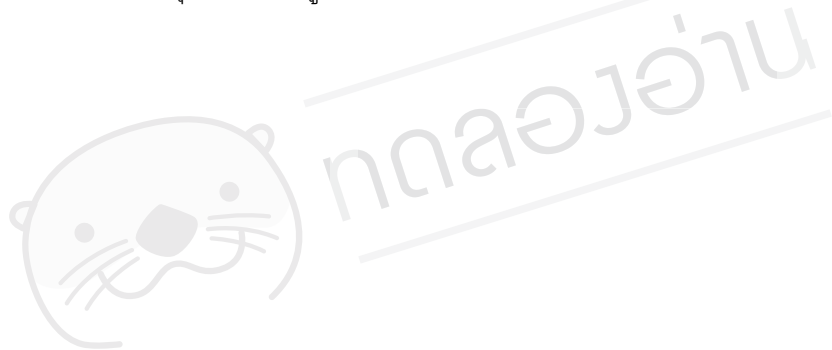
น้องสาวคนนี้เร่าร้อนมากเกินไป แถมยังชอบเขามากอีกต่างหาก เป็นคนประเภทที่ไปหิ้วไม่ถนัดรับมือด้วยอย่างยิ่ง

ไปหลิวใช้คีย์การ์ดสแกนห้องตัวเอง แต่หลังจากที่เขาเปิดประตูปั๊บ เท้าที่จะก้าวเข้าไปก็หยุดลงทันที

ตัวละครในเกมที่ไปหลิวรับบทอาศัยอยู่นี้เป็นคนที่มีเงินเยอะมาก ห้องที่จองไว้เป็นห้องที่ดีในระดับหนึ่ง ของตกแต่งในห้องทั้งงดงามและประณีต แต่ทรงของโคมไฟตั้งโต๊ะในห้อง ตลอดจนถึงหุ่นขี้ผึ้งที่อยู่บนตู้หัวเตียงล้วนเป็นเงือกทั้งหมด

วินาทีที่ไปหลิวเปิดประตูเดินเข้าไปในห้อง ดวงตาของหุ่นขี้ผึ้งขาวซีดพวกนี้ก็เหมือนจะขยับเล็กน้อย ราวกับพวกมันหันมามองไปหลิวกันอย่างพร้อมเพรียง

[เริ่มต้นภารกิจหลัก : ผู้เล่นไปหลิวผ่านคืนนี้ได้อย่างปลอดภัยในห้อง มีชีวิตรอดจนถึงรุ่งนี้ และไม่ถูกฟักตัว--รางวัลสำเร็จภารกิจ : 20 แต้ม]

บทที่

4

ไชเรนทาวน์ ๐4

ระบบส่งภารกิจแรกให้กับไปหลัว แต่จุดโฟกัสของไปหลัวไม่ได้อยู่ที่ภารกิจ
เขามองคำว่า 'ไม่ถูกฟักตัว' แล้วตกลงสู่ห้วงความคิด

...ฟักตัว?

หิม หุ่นซีผึ้งพวกนั้นฟักพวกเขาออกมาได้งั้นหรอ
ไปหลัวจำไว้ในใจ พอเขาหันหลังไปก็เห็นตรงปลายเตียงมีหุ่นซีผึ้งเงือก
ที่สูงเท่าคนจริงตั้งอยู่ตัวหนึ่ง

นี่คือหุ่นซีผึ้งเงือกที่ใหญ่ที่สุดในห้อง หุ่นซีผึ้งเงือกตัวนี้ประณีตและ
งดงาม ในมือจับกระจกเงาบานหนึ่งที่สูงเท่าตัวคน กรอบของกระจกฝังอยู่ใน
เนื้อซีผึ้ง มือทั้งสองข้างทั้งงดงามของหุ่นซีผึ้งตัวนี้ค้ำยันกระจกเต็มตัวบานนี้ไว้

นี่เป็นหุ่นซีผึ้งเงือกเพียงตัวเดียวในห้องที่ไม่ได้มองมาที่ไปหลัว

มันมองกระจกด้วยรอยยิ้ม เงาของไปหลัวสะท้อนอยู่ในกระจก มือ
ทั้งสองข้างของหุ่นซีผึ้งโอบกอดกระจกไว้ ราวกับพยายามโอบกอดไปหลัวที่อยู่ใน
กระจกด้วย นี่ทำให้ไปหลัวรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร

สายตาของหุ่นซีผึ้งเงือกมองไปที่กระจก ทางตาลู่ลง ปลายทางที่เหมือน
ปลาแผ่อกบนพื้น สีหน้าเบิกบานดูเหมือนจริง คล้ายกำลังต้อนรับการมาถึง
ของคนในกระจกอยู่

ไปหลัวมองตัวเองในกระจกที่กำลังผุดรอยยิ้มนำชนลูกให้แก่ไปหลัว
ตัวจริงที่อยู่นอกกระจก

ไปหลิวหีบผ้าห่มขึ้นมาคลุมกระจกอย่างไม่สะทกสะท้าน

ภาพสยองระดับนี้ไม่มีผลอะไรกับไปหลิวหอก เขาที่อยู่ในโลกจริงทำงานเกี่ยวกับเกมส์ของขงฉวีอยู่แล้ว อดหลับอดนอนถึงตีสองตีสามเพื่อจินตนาการภาพสยองต่างๆ คนเดียวเป็นประจำ ฉากสยองทั่วไปที่คนในกระจกเสาะยิ้มนำกลั้วใส่แบบนั้น ไปหลิวแทบจะชินชา ไม่มีความรู้สึกอะไรแล้ว

ดูท่านักท่องเที่ยวที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในโรงแรมและยังหาศพไม่เจอที่เจฟฟี่พูดถึง คงจะเป็นเพราะถูกหุ่นซีฟิ่งพวกนี้ ‘ฟักตัว’ ลินะ

ถึงแม้ไปหลิวจะยังไม่รู้ว่า ‘ฟักตัว’ ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร แต่ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน

ยังไปก็ควรระวังตัวเอาไว้ก่อน ไปหลิวรื้อผ้าปูเตียงสีขาวในห้องของโรงแรมออกมาคลุมหุ่นซีฟิ่งเงือกทุกตัว รวมถึงกระจกใหญ่บานนั้นด้วย เพื่อปิดคลุมสายตาน่าขนลุกที่มองมาจากทุกทิศนั้น แม้ว่าอาจจะไม่เกิดอะไร แต่ก็ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

ที่สำคัญที่สุดก็คือ มีหุ่นซีฟิ่งรุมจ้องเขาขนาดนี้ ไปหลิวก็นอนไม่หลับเหมือนกัน

ตอนที่เขาคคลุมกระจก มือก็เผลอไปโดนหางปลาของหุ่นซีฟิ่ง ล้มผัสของหางปลาไม่ได้เรียบเนียนเหมือนผิวสัมผัสของซีฟิ่ง แต่เหนียวเหนอะหนะเหมือนปลาในทะเล

ไปหลิวรู้สึกว่เกิลติดบนหางปลาที่โดนมือเขาเมื่อกี้ขยับเข้าออกเล็กน้อย เหมือนมีชีวิตขึ้นมาวูบหนึ่ง

ทันใดนั้น ไปหลิวก็นิ่งไปชั่วขณะ หลังจากที่เขาสัมผัสโดนซีฟิ่ง เขาก็ลองดมนิ้วมือของตัวเอง นึกไม่ถึงเลยว่าจะได้กลิ่นคาวปลาแรงขนาดนี้ แต่พอไปหลิวเข้าไปดมตัวหุ่นซีฟิ่งเงือกใกล้ๆ กลับไม่ได้กลิ่นคาวอะไรเลย ได้กลิ่นแค่รูปหอมในห้องของโรงแรมเท่านั้น

คงเป็นกลิ่นที่ติดตัวมาจากตอนอยู่บนรถล่ะมั้ง...

...หรือไม่ก็อาจจะกลิ่นคาวปลาที่ไปหลิวเป็นคนส่งกลิ่นออกมาเอง เขานึกถึงหุ่นซีฟิ่งเงือกที่สามารถ ‘ฟักตัว’ นักท่องเที่ยวได้ ไปหลิวพลันขมวดคิ้วมุ่นขึ้นมา รู้สึกไม่ค่อยดีเลยแฮะ

หุนซี่ผึ้งเจือกฟักตัวอะไรออกมาได้กันนะ
คงจะเป็นพวกปลาหน้าตาน่าเกลียดละมั้ง

คำว่า 'ฟักตัว' คำนี้ ทำให้ไปหลิวอดนึกถึงหนังเรื่องหนึ่งที่ชื่อว่า <<Mermaid in the Manhole>> ไม่ได้ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เขาต้องดูมันซ้ำๆ หลายครั้งเพื่อเก็บข้อมูลสำหรับทำงาน หลังจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็ไม่มีจินตนาการที่สวยงามเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตตระกูลเจือกอีกเลย

นั่งรถติดต่อกันมาคอนคิน ไปหลิวรู้สึกเหนื่อยล้ามาก เขาอาบน้ำลวกๆ เสร็จก็นอนลงบนเตียงพลีดยหลับลึกทันที คำกำลังกายของเขาเหลือศูนย์แล้ว ตอนนี้อยู่ต้องได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่เพื่อเพิ่มคำกำลังกายให้ได้มากที่สุด ในขณะที่ยังไม่มีอันตรายอะไรเกิดขึ้น

กลางดึก จู่ๆ ไปหลิวก็ถูกเสียงลากที่หนักอึ้งแปลกๆ เสียงหนึ่งปลุกตื่น พอเขาลืมตาขึ้น ก็เห็นผ้าปูเตียงที่คลุมพวกหุนซี่ผึ้งเจือกไว้หลุดลงมา ส่วนหนึ่งตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ มีเพียงชายผ้าเล็ก ๆ ที่ยังแขวนอยู่บนตัวหุนซี่ผึ้งพวกนี้

หุนซี่ผึ้งบางตัวถูกผ้าขาวคลุมไว้ โพล่ออกมาแค่ตาข้างเดียว สีหน้าเหมือนจะเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากเดิมที่เป็นสีหน้าเศร้าสร้อยก็เปลี่ยนเป็นสีหน้าไม่ยอมหรือโกรธแค้น พวกมันมองไปหลิวนิ่งๆ คล้ายกำลังจ้องจะเอาคืน ไปหลิวที่ใช้ผ้าคลุมพวกมัน

ไปหลิวรู้สึกว่าการหุนซี่ผึ้งเหมือนจะอยู่ใกล้ตัวเขามากขึ้นกว่าก่อนที่เขาจะหลับ พวกมันมารวมตัวกันที่ข้างเตียงซ้ำๆ เหมือนกับกลุ่มคนที่ล้อมวงกันรอบโต๊ะเพื่อจะรับประทานอาหาร

โดยเฉพาะหุนซี่ผึ้งเจือกที่ถือกระจกเต็มตัวบานใหญ่ ตอนที่เขาดันขึ้นมาอย่างสะลึมสะลือ ไปหลิวก็เห็นว่าขาของตัวเองใกล้จะเข้าไปแนบกับกระจกแล้ว กระจกเงาบานใหญ่ที่หันเข้าหาเตียงนี้เคลื่อนมาชิดปลายเตียง

ไปหลิวรีบหดขาตัวเองตัวขึ้น ก่อนจะเห็นเงาตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจก

‘ไปหลิว’ ในกระจกผิวขาวซีดประหนึ่งหิน ภายในดวงตาไม่มีลูกตาตาบริเวณดวงตาเป็นหินอ่อนลายใยแมงมุม เขา’ ในกระจกยิ้มมุมปากให้กับไปหลิวที่อยู่ข้างนอกกระจกอย่างแข็งทื่อ แต่ไม่นานก็กลับมาเป็นภาพสะท้อนปกติ

ราวกับว่าเมื่อก็เขาแค่ตาผัดไปเอง

ไปหลิวสงบจิตใจและลุกขึ้นจากเตียง จากนั้นก็ใช้ผ้าปูเตียงสีชาวมัดหุ่นขี้ผึ้งเจือกพวกนี้อย่างไม่สะทกสะท้านแม้แต่หน้าผาก

เพื่อป้องกันไม่ให้หุ่นขี้ผึ้งพวกนี้สลัดหลุดออกไปได้ ไปหลิวยังใช้เชือกป่านมัดอีกสองรอบอย่างหนาแน่น จากนั้นใช้ผ้าขาวพันตัวหุ่นขี้ผึ้งที่มีขนาดเล็กโยนเข้าไปในตู้เสื้อผ้าก่อนจะล็อกกลอนไว้ ส่วนหุ่นขี้ผึ้งขนาดใหญ่ก็ผลักเข้าไปในห้องน้ำแล้วล็อกจากข้างนอก ไปหลิวทำได้คล่องแคล่วมาราวกับโจรลักพาตัวที่เชี่ยวชาญการจับมัดจับขังไม่มีผิด

หุ่นขี้ผึ้งพวกนี้เหมือนจะมีข้อจำกัดในการเคลื่อนไหวอยู่ ก่อนที่ไปหลิวจะหลับ พวกมันยังไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ และหลังจากที่ไปหลิวหลับแล้วก็ต้องสลัดผ้าขาวออกให้เห็นไปหลิวก่อนถึงจะเคลื่อนตัวมาหาเขาได้

หุ่นขี้ผึ้งขนาดเล็กบางตัวที่ยังสลัดผ้าปูเตียงออกไม่ได้กำลังเคลื่อนที่ไปทั่วใต้ผ้าที่คลุมไว้ ไม่ได้มารวมตัวกันที่ข้างเตียง

หลังจากที่เข้าใจกฎข้อนี้ ไปหลิวก็ตัดสินใจทันทีว่าต้องเพิ่มข้อจำกัดให้ได้มากที่สุด

ขณะที่เขามั่นใจเรื่องความปลอดภัยมากขึ้นและเตรียมจะนอนต่อนั้นไปหลิวก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูดังมาจากห้องข้างๆ กับเสียงฝีเท้าที่ดังเป็นระยะๆ

ไปหลิวที่เพิ่งขึ้นไปนอนบนเตียงนั่งไปชั่วขณะ ห้องทั้งสี่ห้องที่เขาจองไว้อยู่ติดกันหมด ห้องฝั่งซ้ายและขวาของเขาคือห้องพักของอังเดรกับเจฟฟ์

เสียงเปิดปิดประตูเมื่อก็ดังมาจากฝั่งซ้าย ซึ่งเป็นห้องของเจฟฟ์ ไปหลิวลุกขึ้นจากเตียง แแนตต์ติดประตูพร้อมกับมองไปที่ทางเดินผ่านตาแมว

เขาเห็นเจฟฟ์กำลังยืนอยู่ตรงทางเดิน พลังมองซ้ายมองขวาเล็กน้อยหลังจากมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ ก็เดินลงบันไดไปชั้นล่างด้วยท่าที่ลึบๆ ล่อๆ

ไปหลิวขมวดคิ้ว เวลาตีตื้นแบบนี้เจฟฟ์ไม่นอน เขาคิดจะทำอะไร

ขณะที่เขากำลังจะเปิดประตูเพื่อเดินตามไป เขาก็เห็นว่ามือจับประตูของห้องเจฟฟ์ที่แต่เดิมปิดอยู่กำลังหมุนออกช้าๆ เหมือนมีใครกำลังจะออกมาจากห้องเพื่อเดินตามเจฟฟ์ไป

แต่ห้องที่เขาจองคือหนึ่งคนต่อหนึ่งห้อง

ห้องของเจฟฟ์มีแค่เขาคนเดียว ส่วนลูซี่ก็ไม่น่าจะไปที่ห้องของเจฟฟ์ในเวลาเดียวกัน อังเดรที่มีความสัมพันธ์แย่กับเจฟฟ์ยิ่งไม่มีทางไปหาเจฟฟ์ในเวลานี้ ส่วนไปหาลูซี่ก็อยู่ในห้องของตัวเอง

ถ้าอย่างนั้นคนที่กำลังจะออกมาจากห้องของเจฟฟ์คือใคร

หัวใจของไปหาลูซี่พลันกระตุกดูบ เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ค่อย ๆ เขยิบหน้าออกห่างจากตาแมวเล็กน้อย

สิ่งที่ออกมาจากห้องของเจฟฟ์ไม่ใช่คน!

มือจับประตูของห้องเจฟฟ์หมุนสุดจนได้ยินเสียง 'แกร๊ก' หนึ่งที ก่อนจะเปิดออกซ้า ๆ ไปหาลูซี่ได้ยินเสียงลากหนักอึ้งเหมือนที่เขาได้ยินตอนกึ่งหลับกึ่งตื่นเมื่อกี้ เป็นเสียงที่คล้ายมีอะไรบางอย่างคุงเขากับพื้นและถูกคนลากให้เดิน

และตอนนี้ไปหาลูซี่ก็รู้แล้วว่าเสียงนี้เกิดขึ้นได้ยังไง

หุ่นซีฟิ่งเงือกที่สูงเท่าคนตัวหนึ่งเดินออกมาจากห้องของเจฟฟ์ ใบหน้าของมันแข็งทื่อ บนหน้าไม่แสดงสีหน้าใดๆ เพราะไม่มีลูกตาดำ เบ้าตาจึงขาวโพลนไปหมด ทำให้ดูเหมือนไร้ชีวิตชีวา ทางปลาที่อยู่บนพื้นครูดกับทางเดินในยามค่ำคืนที่ไร้ผู้คน

ทางปลาสีขาวเหมือนหิมะของมันค่อย ๆ เคลื่อนไปบนพรมสีแดงผืนเก่าของโรงแรมที่ดูทันทาน ทั้งรอยซีฟิ่งมันเยิ้มไว้เป็นทาง นอกจากทางที่ขยับแล้วทั้งตัวก็ยังไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เหมือนเดิม มันมุ่งหน้าไปที่บันไดทั้งแบบนั้นทำให้ไปหาลูซี่อดนึกถึงผิบบนที่ตัวแข็งทื่อไม่ได้ เวลาจะไปไหนก็ต้องอาศัยการกระโดดเพียงอย่างเดียว

...ไม่น่าเชื่อว่าไอ้นี้จะออกมาจากห้องเองได้ แถมยังเปิดประตูเองได้ด้วย...

ตอนที่หุ่นซีฟิ่งเงือกตัวนี้ 'เดิน' ออกมาจากห้องของเจฟฟ์ไปถึงหน้าบันไดนั้น จู่ ๆ หัวที่อยู่บนไหล่ของมันก็หมุนกลับ 180 องศาข้างหลังซ้า ๆ รวากับว่ามันสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

ซีฟิ่งที่อยู่บนหน้าละลายไปบางส่วน เผยให้เห็นสิ่งที่ดูคล้ายคลึงกับเนื้อมนุษย์ข้างใน

จากนั้นมันก็เปลี่ยนทิศทาง จากที่ตอนแรกจะลงบันไดก็ค่อย ๆ 'เดิน'

มายังห้องของไป๋หลิวด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

หลังจากที่ไป๋หลิวมั่นใจว่าล็อกห้องดีแล้ว เขาก็ก้าวถอยหลังสองก้าว หันหลังแนบตัวกับกำแพงพลาถก้านหายใจ เขาอยากรู้ว่าปีศาจตัวนี้คิดจะทำอะไรของมัน

และไม่นานไป๋หลิวก็เห็นตาแมวบนประตูกลายเป็นสีขาวยาวหางตา และเงาสีขาวนั้นก็กำลังขยับไปมาไม่หยุด

มันกำลังใช้ตาพยายามดูคนที่อยู่ข้างในห้อง เงาสีขาวที่ขยับไปมาไม่หยุด ในช่องตาแมวก็คือลูกตาสีขาวของหุ่นขี้ผึ้งนี่เอง

มันกำลังหาคนที่อยู่ในห้องผ่านตาแมวอยู่

นึกไม่ถึงเลยว่าตาของหุ่นขี้ผึ้งจะสามารถมองเห็นคนผ่านช่องตาแมวได้

ลูกตาสีขาวที่อยู่ตรงตาแมวยังขยับไม่หยุด ไป๋หลิวก็ลั่นหายใจเขยิบตัวไปให้พ้นบานประตูช้าๆ เขายื่นขาออกไปเกี่ยวผ้าขาวที่อยู่บนพื้นเพื่อจะใช้ผ้าขาวอำพรางตัวเอง

จากที่นำหวาดเสียวนี้ฉายไปยังหน้าจอโทรทัศน์เล็ก คนที่ดูโทรทัศน์เล็กของไป๋หลิวต่างก็ลั่นหายใจจ้องตาไม่กะพริบ ตื่นเต้นจนจะกัดนิ้วตัวเองอยู่แล้ว

“เซี่ยยยย น่ากลัวชิบ ถ้าฉันอยู่ในเกม ค่าสถิติต้องลดลงแน่ๆ...”

“ควบคุมสติไว้นะ! อดทนไว้! จุดนี้มีมือใหม่ตายเยอะมากๆ!”

“ปีศาจของไซเรนทาว์นน่าขยะแขยงจริงๆ ยากมากนะที่มีมือใหม่ที่เพิ่งเข้ามาจะควบคุมสติไปหาจุดอ่อนของไอ้ตัวนี้ได้...”

ผู้เล่นใหม่ที่อยู่รอบๆ หน้าจอของไป๋หลิวก็เล่นมาถึงจุดที่หุ่นขี้ผึ้งเงือกบังประตูแล้วเหมือนกัน ผู้เล่นบางคนก็เริ่มเกมเร็วหน่อย ตอนนี้หุ่นขี้ผึ้งเงือกที่อยู่ข้างนอกประตูกำลังเอาตัวกระแทกประตูอย่างแรงอยู่

มีผู้เล่นหนึ่งในนั้นกำลังร้องให้พึมพาย ขดตัวอุดหูอยู่ตรงประตูที่กำลังลั่นสะเทือน ในมือถือกระบองไม้ด้วยตัวลั่นเทห เหมือนจะเตรียมใช้มันโจมตี

หุ่นขี้ผึ้งชนประตูหนึ่งที่ เขาก็กรีดร้องออกมาหนึ่งที แต่ไม่มีใครมาช่วยเขา ประตูห้องของผู้เล่นคนนั้นลั่นไหวสองทีก่อนจะหยุดลง ดูเหมือนว่าหุ่นขี้ผึ้งที่อยู่ข้างนอกจะเดินจากไปแล้ว

ผู้เล่นที่ร้องไห้คนนั้นเข้ดน้ำตาพลาถก้านหายใจออกมาเหมือนกับว่ารอดตาย

แล้ว เขาใช้มือยันประตูลุกขึ้นยืนด้วยแขนและขาที่อ่อนยวบไปหมด

แต่เขาไม่เห็นวตาแมวที่อยู่บนประตูยังเป็นสีขาวยู่ ดวงตาทิณอ่อนสีขาวยังหนึ่งจ้องมองคนที่อยู่ข้างในห้องหนึ่งๆ ผ่านตาแมว

ที่จริงหุ่นขี้ผึ้งเงือกตัวนั้นยังไม่ได้จากไป มันก็แค่แสร้งเงียบทำเป็นว่าจากไปเท่านั้น

พอเห็นผู้เล่นยืนขึ้น ใบหน้าของหุ่นขี้ผึ้งก็ผุดรอยยิ้มแข็งที่หน้าขลุกลง มันยิ้มออกมาอย่างพอใจราวกับว่าได้เจอเหยื่อของตัวเองแล้ว

นับพลันนั้น ประตูก็ถูกชนอย่างรุนแรงสองทีและพังลงอย่างง่ายดาย ผู้เล่นที่ยังไม่ทันตั้งตัวถูกตกลงที่ได้ประตูพร้อมกับเสียงกริรร้อง

หุ่นขี้ผึ้งเงือกเข้ามาข้างในด้วยหางของมัน รอยยิ้มบนหน้าให้ควมรู้สึกไร้เดียงสาและชั่วร้ายในเวลาเดียวกัน มันเหยียดแขนออกแล้วยื่นไปทางผู้เล่นที่ถูกกดทับใต้ประตูซ้ำๆ

วินาทีที่ผู้เล่นถูกหุ่นขี้ผึ้งสัมผัสโดน เขาก็รู้สึกเหมือนถูกอะไรบางอย่างห่อหุ้มไว้ทั้งตัว ลูกตาเหลือกกลับไปด้านบน แขนงอเข้าหากันช้าๆ ขาทั้งสองข้างพับซ้อนกันกระตุกไปมาบนพื้น ประหนึ่งปลาที่ถูกน้ำร้อนลวกดิ้นทุรนทุรายอย่างเจ็บปวด ผิวของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นผิวหนังแข็งๆ และขาวซีดไปในชั่วพริบตา ขี้ผึ้งบนตัวหุ่นขี้ผึ้งละลายลงอย่างรวดเร็วราวกับโดนน้ำร้อนลวก มันไหลไปห่อหุ้มผู้เล่นที่ตัวแข็งที่อคนนั้นแทน

รอบๆ ดวงตาของผู้เล่นปรากฏลวดลายหินอ่อนสีเทาดำเหมือนกับที่ไปหิ้วเคยเห็นในกระจก ลูกตาดำก็ค่อยๆ จางหายไป เหลือเพียงแต่ตาขาวที่เต็มไปด้วยลวดลายใยแมงมุม มุมปากก็ยกขึ้นสูงแบบแข็งๆ

เขาถูกขี้ผึ้งหลอมละลายพวกนี้ห่อตัวไว้จนกลายเป็นหุ่นขี้ผึ้งเงือกตัวหนึ่งไปเสียแล้ว

[คำสถิติของผู้เล่นอึ่งเป็น 0 ถูกปีศาจหุ่นขี้ผึ้งเงือกกลายพันธุ์อย่างสมบูรณ์ผ่านด่านลัมเหลว]

[คำสถิติของผู้เล่นหลิวเสียวหงเป็น 0 ถูกปีศาจหุ่นขี้ผึ้งเงือก... ผ่านด่านลัมเหลว]

[คำสถิติของผู้เล่นจงหมิงรื่อ... ผ่านด่านลัมเหลว]

โทรทัศน์เล็กของผู้เล่นที่ผ่านด่านล้มเหลวส่งเสียง ‘ซ่า’ ออกมาหนึ่งครั้งก่อนจะดับลง คนที่ดูโทรทัศน์เล็กพวกนี้พากันถอนหายใจออกมา

“เฮ้อ ฉันว่าแล้วเชียว คราวนี้ก็คงยากที่จะมีคนผ่านด่านได้สินะ ไชเรน ทาวน์” ยากมากจริงๆ นะแหละ...”

นี่เพิ่งคีนแรก เพิ่งจะได้เจอกับปีศาจครั้งแรก โทรทัศน์เล็กที่ติดอยู่บนผนังของ ‘เขตมือใหม่’ ก็ดับไปประมาณหนึ่งโน้ตแล้ว

หน้าจอโทรทัศน์ของผู้เล่นอื่นที่อยู่บนล่างซ้ายขวาของไปหลิวล้วนดับไปหมด เหลือเพียงเขาคนเดียวที่ยังอยู่ในหน้าจอสีดำ มองไปข้างนอกประตูอย่างใจเย็น

ทดลองอ่าน